

Irresponsables o assassins

Josep Herrero i Cabanyes

Quan Froit va tenir la percepció de la seva pròpia existència es trobava molt a gust fregant el suau pelatge de sa mare, encara que era hivern amb molt de fret, la reconfortant calor que li proporcionava aquest contacte, l'aliment que hi tenia en tot moment, així com les carícies que rebia, el feia sentir-se molt feliç.

De sobte un dia, quan encara era molt petit, el van separar de sa mare; ara ja no sentia els contacte amb aquella pell tan suau, ni l'aliment a tota hora, patia molt de fret, però sobre tot el que més el feia sofrir era la soletat.

La família que el va acollir com un regal de Nadal, li va dedicar en principi companyia, atencions i estima. Tots volien tenir-lo al seu braç, "renyien" per veure qui el portava a passejar i li dedicaven moltes carícies. Ell es va acostumar prompte a aquesta nova situació i va començar a sentir la felicitat que abans havia perdut.

Però aquesta situació no va durar molt, en acabar les vacances, els nens s'en van anar al col·legi desatenent-se d'Ell com s'abandona un joguet una vegada passada la novetat. Els pares també van tornar a la seva rutinària obligació de sempre, començant a sentir com una càrrega l'atenció que abans li dedicaven amb tant de gust.

Encara que va notar i patir aquests canvis, Ell sabia que havia trobat una família a la que estimava lleial i incondicionalment, esperant alguna carícia, cada vegada més distanciades, esperant les passejades que ara eren menys nombroses i més curtes, però malgrat aquests canvis, Froit es trobava molt agust i totalment confiat amb els seus.

En canvi, els seus amos sentien una molèstia cada vegada més insuportable per la seva presència. Finalment, després de moltes discussions per veure qui tenia l'obligació d'atendre'l, el marit i la muller van decidir abandonar-lo, planejant fer-ho un cap de setmana quan sortien de la ciutat a fer una petita excursió per alguns pobles de la zona.

Aquella jornada assenyalada per a executar el pla, Froit en pujar al cotxe va sentir una felicitat immensa, anar d'excursió era ocasió d'estar més temps amb els seus, sentir les seves carícies i córrer sense limitacions pels camps verds o passejar pels pobles petits on hi havia un paisatge ple d'olors agradables i intenses.

En una parada el van fer baixar i en comte de seguir-lo els nens com sempre havien fet, va veure que el cotxe s'en anava, el va seguir durant un període curt

de tems fins que extenuat el va perdre de vista, es va sentir immensament trist i sol com mai havia estat, no obstant va esperar que en algun moment aparegueren; no va ser així, però ell seguia esperant. Van passar dos dies i dos nits sense menjar, sense apenes beure, patint la calor del dia i aguantant la frescor de la nit, amb por i sentint-se molt mal, però el major sofriment era l'absència de la seva "família".

Al tercer dia sempre al costat de la carretera, encara esperant confiadament els "seus", va escoltar un soroll que li pareixia familiar, va eixir a l'encontre del cotxe i va rebre un gran colp, no va sentir dolor, tan sols una son intensa, i relaxant de la que mai va despertar.

Eixe mateix dia, en un poble de carrers amples i gent amable, per la qual passava una carretera de perllongades rectes i suaus corbes, la gent estava molt trista, hi va haver una gran desgràcia. Una xica jove, alegre, amb projecte de vida, il·lusions i esperança, va morir en accident de tràfic provocat per un gos que va irrompre en la carretera inesperadament, deixant els familiars, amics i veïns desconsolats.

Mentre, a la ciutat hi havia una família feliç, els plors dels nens havien durat molt poc, de fet ja ho havien oblidat, la mare estava contenta perquè tenia menys feina de neteja i obligació a la casa i el pare tenia més temps per a veure en família i sense interrupcions, descomptant les de la preceptiva propaganda comercial, el seu programa estel·lar, ¡TOMBOLA!.

